

рението “Две души” е заложен друг архитипен двуделен модел, изразяващ се в предположението, че в един и същ индивид съществуват повече от една душа /Юнг./) При Яворов този митологичен образ се среща главно в стихотворенията от “Безсъници”:

Безплътен дух - ще плача аз
самси над своя труп студен....

(“Ще дойдеш ти”)

Понесъл те, разтръгнах си гърдите,
сърцето си разкъсах - со струите
на топла кръв дано те мога стопли.

(“Без път”)

В тези стихотворения личи болезнената раздяла на лирическият субект със своята привична битийност. Излизането от себе си е драматично свързано със спомена за мечтаната си предишност.

В по-късното стихотворение “Аз сам не съм” наблюдаваме преодоляване на вътрешната криза от разделението на Аза, или по-скоро проясеното смирение пред “несносната” раздвоя. Тук актуални като образи са не тялото и душата, емпирическото и метафизическото, а душата и духа, *anima*-та и *animus*-ът. Душата осъществява връзката с емпиричния свят, но вече като морален казус, а духът е този, който въздига душата отвъд емпиричното в покоя на утрешния ден.

На заблуждения и разкаяния верига
в живота стъпките ми бяха - ум ги не постига;
ти от очите ми превръзката на заблужденията сне
и ги прости - но разкаянията не!

Наблюдаваме явление, което условно можем да определим като трансценденция на Аза спрямо себе си, при което метафизичният аз напуска своите емпирични граници, без да скъса пъпната си връв с предишното си битие. И в това непълно